

UZASADNIENIE

Powódka M. B. domagała się zasądzenia od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. działającego przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia 4 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając wskazała, że w dniu 25 marca 2015 r. uległa wypadkowi samochodowemu, w wyniku którego została przewieziona karetką do Publicznego (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiego Centrum Medycznego w O. na oddział ratunkowy, gdzie rozpoznano u powódki skręcenie i naderwanie odcinka kręgosłupa, ranę pełnościenną skóry okolicy skroniowej łuku brwiowego lewego, oraz ogólne potłuczenia. Z uwagi nieustające dolegliwości bólowe powódka odbyła szereg wizyt lekarskich oraz zabiegów rehabilitacyjnych. Powódka, z uwagi na zaburzenia snu, uczucie lęku i zagrożenia odbyła również wizytę u psychologa. Powódka wstydzi się również blizn, jakie pozostawił na jej ciele wypadek.

Wypadek z dnia 25 marca 2015 r. spowodował, że powódka musiała zrezygnować z aktywnego uprawiania sportu, musi prowadzić oszczędny tryb życia, a doznane obrażenia uniemożliwiają jej całkowicie powrót do sprawności fizycznej sprzed wypadku. Ponadto wypadek spowodował negatywne skutki dla pracy zawodowej powódki.

W wyniku postępowania likwidacyjnego powódka pozwana przyznała na rzecz powódki kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 30 zł tytułem odszkodowania. Pomimo odwołań powódki pozwana nie zmieniła stanowiska w sprawie.

W odpowiedzi pozwany Č. S. z siedzibą w P. działającego przez (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu.

Uzasadniając wskazał, iż dochodzona przez powódkę kwota zadośćuczynienia jest wygórowana. Pozwana uznała, że wypłacona już kwota 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia i prowadzi do zrekompensowania rzeczywistej krzywdy. Powódka nie doznała głębokich urazów. Powódka jest młodą osobą, jej organizm ma dobrą zdolność regeneracji. Lekarze nie zastosowali w stosunku do powódki inwazyjnego leczenia, co skłania do przyjęcia, że w obrażeniach powódki nie dostrzegli również niczego, co zbyt długo i niebezpiecznie zagrażałoby jej zdrowiu, życiu i sprawności. Ponadto w toku postępowania likwidacyjnego specjalista z zakresu chirurgii ogólnej orzekł trwałe uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 1% w związku z raną łuku brwiowego lewego. W stosunku do pozostałych obrażeń lekarz nie stwierdził jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu.

Pozwany podniósł również, że powódka przyczyniła się do powstania szkody z uwagi na to, że od wypadku do dnia wniesienia pozwu nie czyniła jakichkolwiek starań aby zapobiec doprowadzeniu do opisanego w pozwie stanu psychicznego. Powódka nie wskazała czy korzystała z pomocy specjalisty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2015 r., około godziny 11, w O., na skrzyżowaniu alei (...) z ul. (...) doszło do zderzenia się pojazdów z uwagi na nie udzielenie pierwszeństwa przejazdu przez kierującego samochodem marki M. o nr rej. (...), D. G., kierującemu samochodem marki F. U. K.. Pasażerką pojazdu marki F. (...) była powódka – M. B.. Wstępnie rozpoznano obrażenia, jakich doznała powódka, tj. rozcięcie łuku brwiowego oka lewego, podejrzenie wykręcenia kręgow szyjnych oraz ogólne potłuczenia.

Dowód:

- Notatka urzędowa, k. 86

W dniu zdarzenia powódka została przewieziona do Publicznego (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiego Centrum Medycznego w O. na Oddział Ratunkowy, gdzie zastosowano leczenie w postaci tomografu głowy, rentgen stawu kolanowego prawego, rentgen stawu nadgarstkowego lewego, rentgen szyjnego odcinka kręgosłupa oraz szycie rany łuku brwiowego. Powódka odbyła również konsultację okulistyczną, w wyniku której rozpoznano ranę pełnościenną skóry okolicy skroniowej łuku brwiowego lewego. W rozpoznaniu końcowym stwierdzono skręcenie i naderwanie szyjnego odcinka kręgosłupa oraz ogólne potłuczenia. Zalecono odpoczynek w warunkach domowych, leki przeciwbólowe, miękki kołnierz ortopedyczny na okres trzech tygodni, kontrolę w poradni ortopedycznej za dwa tygodnie. Powódkę skierowano do dalszego leczenia w lecznictwie ambulatoryjnym.

W wyniku wypadku powódka doznała licznych obrzęków ciała w postaci siniaków.

W wyniku skierowania, powódka odbyła szereg zabiegów rehabilitacyjnych w okresie od dnia 18 maja 2015 r. do dnia 29 maja 2015 r. Ponadto powódka odbyła wizytę w dniu 4 marca 2016 r. w Poradni Masażu Leczniczego.

Powódka otrzymała również skierowanie do Poradni Psychologicznej z uwagi na zaburzenia lękowe.

Dowody:

- Historia Choroby Oddziału Ratunkowego, k. 20-21
- konsultacja okulistyczna, k. 22
- dokumentacja zdjęciowa, k. 23-34
- skierowania do poradni specjalistycznej, k. 36, 39, 58
- zaświadczenie, k. 37
- zestawienie zaplanowanych wizyt, k. 38
- formularz zlecenia, k. 59

W związku ze zdarzeniem z dnia 25 marca 2015 r. powódka od dnia zdarzenia do dnia 13 maja 2015 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Dowody:

- druki (...), k. 40-42

Pismem z dnia 24 kwietnia 2015 r. powódka zgłosiła pozwanemu szkodę osobową żądając m.in. wypłaty kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Decyzją z dnia 11 czerwca 2015 r. pozwana przyznała na rzecz powódki kwotę 30 zł z tytułu kosztów leczenia, rehabilitacji, protezowania, itp. oraz kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Nie zgadzając się z powyższą decyzją powódka ponownie wniosła o przyznanie na jej rzecz kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi pozwana poinformowała, że nie znalazła podstaw do dokonania dopłaty zadośćuczynienia.

Dowody:

- pismo powódki z dnia 24 kwietnia 2015 r., k. 45-47
- pismo pozwanej z dnia 11 czerwca 2015 r., k. 53

- pismo powódki z dnia 2 lipca 2015 r., k. 54-55
- pismo pozwanej z dnia 17 sierpnia 2015 r., k. 57

W toku postępowania likwidacyjnego chirurg L. J. orzekł 1% uszczerbku na zdrowiu powódki w postaci szpecącej blizny na twarzy powstałej w wyniku rany łuku brwiowego lewego.

Dowód:

- opinia, k. 87-88

W dniu wypadku powódka pracowała w Barze (...).

Po wypadku powódka odczuwała ogólne osłabienie, obniżenie nastroju, stany depresyjne. Powódka ma częste wspomnienia wypadku (tzw. flashbacki), silne lęki i koszmary senne związane tematycznie z prowadzeniem auta.

Do dziś powódka odczuwa bóle głowy, szyi i barku. Powódka miała problemy z zasypianiem, budziła się z bólu w nocy. Do dnia dzisiejszego zażywa leki przeciwbólowe, smaruje szyję maścią przeciwbólową, korzysta z zabiegów rehabilitacyjnych, pozostaje pod opieką ortopedy.

Obecnie w trakcie pracy, stając na kasie, boli ją kręgosłup. Nie jest już w niej tak aktywna jak przed wypadkiem, musi robić częste przerwy.

Powódka w wykonywaniu czynności codziennych, tj. sprzątanie, zakupy oraz inne czynności wymagające dźwigania ciężkich rzeczy, korzysta z pomocy partnera.

Powódkę męczy utrata poczucia kontroli i utrata poczucia wpływu na zdarzenia. Powódka straciła pewność siebie. Powódka od wypadku boi się jeździć samochodem, sama w ogóle nie prowadzi, pomimo że przed wypadkiem jeździła. Odczuwa duży dyskomfort siedząc na miejscu pasażera. W natężonym ruchu drogowym powódka zdradza reakcje paniczne i wzmożone reakcje somatyczne i wegetatywne. W natężonym ruchu nie może przez to korzystać z transportu miejskiego i jazdy samochodem. U powódki od czasu wypadku nastąpiło zaostrzenie nerwicowych reakcji somatycznych. Powódka korzystała z pomocy psychologa i psychiatry, ponieważ bała się wejść do samochodu. Wizytę u psychiatry odbyła krótko po wypadku. Psychiatra skierował ją na terapię mającą na celu przełamanie strachu przed jazdą samochodem. Powódka od dnia 7 stycznia 2016 r. do dnia 27 kwietnia 2016 r. uczestniczyła w terapii indywidualnej. Ponadto do psychologa powódka zgłosiła się również w dniach 29 czerwca 2015 r. i 21 września 2015 r. z uwagi na lęk, niepokój i płaczliwość związane z wypadkiem, a także strach przed jazdą samochodem.

W obrazie psychicznym ogólnym u powódki występuje wyraźne rozbitcie, regres, zagubienie i lęki przed opuszczeniem bezpiecznego miejsca.

W rozpoznaniu klinicznym u powódki rozpoznano objawy wskazujące na zaburzenia stresowe pourazowe i zaburzenia adaptacyjne

Powódka nie wróciła do dawnej sprawności psychicznej i fizycznej.

Dowody:

- zeznania świadka M. K., protokół z dnia 14 grudnia 2015 r., k. 92-93
- przesłuchanie powódki M. B., protokół z dnia 24 lutego 2016 r., k. 107-108
- zaświadczenie lekarskie, k. 121
- zaświadczenie, k. 128

- Historia Choroby (...), k. 182- 189

U powódki rozpoznano przebyte skrzywienie odcinka szyjnego kręgosłupa, przebyte skrzywienie lewego nadgarstka z niewielkim podwichnięciem w stawie promieniowo-łokciowym dalszym z niewielkim deficytem ruchowym, przebyte stłuczenie prawego kolana, zranienie łuku brwiowego lewego.

Powódka w wyniku wypadku z dnia 25 marca 2015 r. odniosła trwałe uszkodzenie na zdrowiu w wysokości 3%, w związku z przebyciem lewego nadgarstka, który spowodował trwałe uszkodzenie funkcji narządowej. Powódka w zakresie lewego nadgarstka odczuwa przewlekłe dolegliwości bólowe lokalizujące się głównie w zakresie przy nasady i nasady dalszej, lewej kości łokciowej. Powódka ma uczucie osłabienia siły mięśniowej w lewej ręce i nie może nosić cięższych przedmiotów w lewej ręce z powodu pojawiania się bólów lewego nadgarstka.

Skrzywienie odcinka szyjnego zostało wygojone w sposób prawidłowy. Zgłaszane przez powódkę dolegliwości i uczucie dyskomfortu spowodowane jest istniejącymi wielopoziomowymi dyskopatiami, które uwidoczniły się w wyniku przebytego incydentu urazowego.

Przebyte stłuczenie prawego kolana oraz zranienie lewego łuku brwiowego zostało wygojone w sposób prawidłowy.

Z powodu utrwalonej kontuzji lewego nadgarstka czynności fizyczne mogą być ograniczone lub powódka te czynności będzie wykonywać dłużej niż w przypadku w pełni funkcjonalnego nadgarstka.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego M. W., k. 130-137

Powódka nie doznała trwałego uszkodzenia na zdrowiu psychicznym w efekcie wypadku z dnia 25 marca 2015 r., a zatem rokowanie na przyszłość w tym zakresie jest pomyślne.

Jednakże, w efekcie wypadku z dnia 25 marca 2015 r., powódka doznała długotrwałego uszkodzenia na zdrowiu w wysokości 2,5%.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego A. S., k. 156-157
- zeznania biegłego sądowego A. S., protokół z dnia 26 kwietnia 2017 r., k. 273
- zeznania biegłego sądowego A. S., protokół z dnia 15 stycznia 2018 r., k. 214

U powódki rozpoznano przebyty uraz skrętny kręgosłupa w dniu 25 marca 2015 r. bez dysfunkcji neurologicznych. Powódka nie doznała stałego lub długotrwałego uszkodzenia na zdrowiu w zakresie odcinka szyjnego kręgosłupa powódki.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego K. H., k. 250-253

Sąd zważył co następuje:

Powództwo M. B. zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, że pozwany nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności, czemu dał zresztą wyraz uwzględniając w części zgłaszane przez powódkę w toku postępowania likwidacyjnego roszczenie. Pozwany kwestionował wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia. Zdaniem pozwanego wypłacona przez niego w toku

postępowania likwidacyjnego kwota 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia uwzględnia wszystkie okoliczności mogące stanowić podstawę zasądzenia „odpowiedniej kwoty” z art. 445 § 1 k.c.

W związku z tym ocenić należało czy uzasadnione jest twierdzenie powódki o tym, że wypłacona jej kwota jest nieadekwatna i powinna być uzupełniona o wypłatę dalszej kwoty.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił w oparciu o niekwestionowane przez strony dokumenty, zeznania świadków i przesłuchanie powódki, które to w ocenie Sądu zasługiwały na uwzględnienie w znacznej części. Nadto podstawą ustaleń Sądu były opinie biegłych.

W myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, przy czym suma pieniężna stanowić ma ekwiwalent szkody niemajątkowej. Ekwiwalent ten z założenia ma charakter ocenny, w jego ramach bowiem wynagrodzeniu podlegają cierpienia, zarówno fizyczne, jak i psychiczne, trwałe i przemijające. Zgodnie z utrwalonym już stanowiskiem Sądu Najwyższego, przy ocenie wysokości zadośćuczynienia należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r., UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626 oraz w wyroku z dnia 24 października 1968r., I CR 383/68, LEX nr 6407).

W związku z powyższym dla określenia rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę na skutek wspomnianego wypadku komunikacyjnego koniecznym stało się, w pierwszej kolejności, ustalenie skali doznanych przez nią obrażeń ciała i ich następstw. Celem uzyskania wiadomości specjalnych na temat wyżej wskazanych okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii oraz psychiatrii.

Powołany w sprawie biegły lekarz ortopeda uznał, iż w wyniku wyżej wskazanego wypadku powódka odniosła trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3%, w związku z przebyciem razem lewego nadgarstka, który spowodował trwałe deficyt funkcji narządowej. W tym miejscu zauważyć należy, że wydając opinię o stanie zdrowia powoda biegły lekarz nie miał żadnych wątpliwości, że wyżej wskazane obrażenia powstały w następstwie spornego wypadku komunikacyjnego.

W ocenie Sądu powyższa opinia biegłego zasługuje na uwzględnienie w całości, albowiem w sposób jasny i rzetelny wyjaśnia konsekwencje, jakie poszkodowana doznała na skutek przedmiotowego wypadku. W toku niniejszego postępowania pełnomocnicy stron nie podważyli skutecznie ustaleń biegłego ani w zakresie odnoszącym się do zakresu uszkodzeń ciała doznanych przez powódkę, ani do istnienia związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy spornym zdarzeniem a stwierdzonymi urazami. Wnioski płynące z opinii biegłego nie były kwestionowane przez strony niniejszego postępowania.

Natomiast, powołany w sprawie biegły lekarz psychiatra stwierdził, że powódka w wyniku wypadku z dnia 25 marca 2015 r. doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2,5%. Również w tym przypadku biegły lekarz sądowy, wydając opinię o stanie zdrowia powódki nie podważał okoliczności, że wyżej wskazane dolegliwości powstały w następstwie spornego wypadku komunikacyjnego.

W ocenie Sądu powyższa opinia biegłego zasługuje na uwzględnienie w całości, albowiem w sposób jasny i rzetelny wyjaśnia konsekwencje, jakie poszkodowany doznał na skutek przedmiotowego wypadku w zakresie objawów na tle psychicznym. W zakresie tej opinii pełnomocnicy strony nie podważyli skutecznie ustaleń biegłego ani w zakresie odnoszącym się do zakresu zdrowia psychicznego powódki po wypadku, ani do istnienia związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy spornym zdarzeniem a stwierdzonymi urazami. Co prawda pełnomocnik strony powodowej podważył opinię jedynie w zakresie jej uzupełnienia w ramach przedstawionej dokumentacji medycznej. Ponadto wskazał, że nie zgadza się z ustaleniami biegłej w zakresie ustalenia stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu. Pełnomocnik wskazał, iż biegła powinna ustalić, że doszło co najmniej do długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W związku z tym Sąd zwrócił się do biegłej o ustalenie, czy w związku z wypadkiem u powódki doszło do długotrwałego

uszczerbku na zdrowiu w zakresie obrażeń natury psychicznej. Biegła ustaliła, że u powódki doszło do długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z sferze psychicznej w wysokości 2,5%. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

Powołany w sprawie biegły lekarz neurolog uznał, iż w wyniku wyżej wskazanego wypadku. Biegły rozpoznał u powódki przebyty uraz skrętny kręgosłupa w dniu 25 marca 2015 r. bez dysfunkcji neurologicznych. Biegły stwierdził, że powódka nie doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie odcinka szyjnego kręgosłupa powódki.

Wydając opinię o stanie zdrowia powódki biegły lekarz nie miał żadnych wątpliwości, że wyżej wskazane obrażenia powstały w następstwie spornego wypadku komunikacyjnego.

W ocenie Sądu powyższa opinia biegłego zasługuje na uwzględnienie w całości, albowiem w sposób jasny i rzetelny wyjaśnia konsekwencje, jakie poszkodowany doznał na skutek przedmiotowego wypadku. W toku niniejszego postępowania pełnomocnicy stron nie podważyli ustaleń biegłego ani w zakresie odnoszącym się do zakresu uszkodzeń ciała doznanych przez powoda, ani do istnienia związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy spornym zdarzeniem a stwierdzonymi urazami. Również wnioski płynące z opinii biegłego nie były kwestionowane przez strony niniejszego postępowania.

W ocenie sądu nie sposób pominąć skali cierpień i trudności, jakich powódka doświadczyła (i ciągle doświadcza) w związku z zaistniałym zdarzeniem. Powódka bowiem doznała uszkodzeń ciała, których skutki odczuwa do dnia dzisiejszego, przy czym szczególnie uciążliwe są dla niej dolegliwości bólowe oraz strach przed jazdą samochodem.

Bezpośrednio po wypadku została przewieziona do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w O.. Musiała poddać się badaniom, w wyniku których stwierdzono skręcenie i naderwanie szyjnego odcinka kręgosłupa oraz ogólne potłuczenie. Powódka zmuszona była nosić kołnierz ortopedyczny. Powódka z uwagi na dolegliwości bólowe musiała odbywać wizyty lekarskiego oraz odbyć szereg zabiegów rehabilitacyjnych. Z powodu następstw wypadku nie mogła pracować, pozostawał na zwolnieniu lekarskim przez okres od dnia wypadku do dnia 13 maja 2015 r. r. Doznane podczas zdarzenia z dnia 25 marca 2015 r. obrażenia ciała stały się źródłem licznych cierpień fizycznych, powódka odczuwa ból szyi, znosiła dyskomfort wywołany noszeniem kołnierza ortopedycznego. Nie może się schylać ani podnosić ciężkich rzeczy. Odczuwa dyskomfort w trakcie pracy, nie jest już tak aktywna jak przed wypadkiem, musi robić częste przerwy. Powódka odczuwa strach przed jazdą samochodem, w związku z czym musiała odbyć terapię psychologiczną. Miewa ataki paniki podczas jazdy na miejscu pasażera.

Doznane przez powódkę obrażenia wiązały się także z silnymi dolegliwościami bólowymi, co zmusiło ją do przyjmowania leków. Mimo, że od wypadku upłynął okres ponad dwóch lat, powódka nadal uskarża się na dolegliwości bólowe. Wynikłe trudności związane ze sprawnością fizyczną powódki, zmusiły ją do ograniczenia szeroko rozumianej aktywności życiowej.

Odnosząc się natomiast do problematyki rokowań, co do stanu zdrowia powódki podkreślenia wymaga, że biegły lekarz ortopeda jednoznacznie orzekł, że następstwa wypadku mają charakter trwałe, nie jest możliwe przywrócenie sprawności organizmu powoda sprzed wypadku. Doznane przez powódkę obrażenia mają charakter skutków na tyle trwałych, że brak jest możliwości całkowitego wyleczenia. Ponadto powódka poniosła długotrwały uszczerbek na zdrowiu natury psychicznej.

Sąd podzielił stanowisko powódki, iż wypłaconą kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia nie sposób uznać za wystarczającą dla zrehabilitowania powódce bólu i cierpienia, jakiego doznała. W ocenie Sądu kwota 8.000 zł wraz z wypłaconą już kwotą 1.500 zł rekompensuje powódce konsekwencje związane z obniżeniem jakości jej życia po wypadku, w tym skutki powstałych obrażeń, niedogodności związane z samym procesem leczenia, jego długością, rozstrojem zdrowia, bólem związanym z leczeniem, ograniczeniami w życiu zawodowym oraz wszelkie ujemne przeżycia będące konsekwencją wypadku.

Rozważając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez niego krzywdy:

- wiek powoda - 36 lat w chwili wypadku, co zwiększa poczucie krzywdy z racji powstałych ograniczeń,
- okres pobytu na zwolnieniu lekarskim w związku z urazami, których doznała w wypadku,
- okoliczność, że do wypadku doszło, gdy powódka była aktywny zawodowo, nie miała żadnych ograniczeń ruchowych,
- dokonane w sprawie ustalenia wskazują, że powód doznała bolesnego urazu, z którym wiązał się wymierny stopień cierpienia fizycznych, bóle, które wystąpiły w następstwie wypadku, były dotkliwe dla powódki,
- przebieg leczenia i rehabilitacji wiązał się dla powódki z szeregiem niedogodności, ograniczenia i niedogodności powodowała także konieczność zgłaszania się na wizyty u lekarzy i rehabilitanta,
- charakter uszkodzeń, konieczność podjęcia dalszego leczenia fizjoterapeutycznego,
- trwały - 3 % oraz długotrwały – 2,5% uszczerbek na zdrowiu, wywołany zdarzeniem, do którego powódka się nie przyczyniła,
- stopień natężenia cierpienia fizycznych i psychicznych, ich długotrwałość, nasilenie bólu, stan ogólnej niezdolności fizycznej i psychicznej, okres czasu naruszenia prawidłowego funkcjonowania narządów, dolegliwości bólowe spowodowane wypadkiem, powodujące niezdolność do pracy,
- niemożność prowadzenia tak aktywnego trybu życia jak przed wypadkiem,
- uciążliwe okresowe stosowanie kołnierza szyjnego,
- niemożność wykonywania przez powódkę obowiązków zawodowych w takim wymiarze jak przed wypadkiem,
- konieczność zażywania środków przeciwbólowych (nieobojętnych dla organizmu),
- obniżenie jakości życia po wypadku w każdej sferze,
- trudności, jakie powódka miała po wypadku w dostosowaniu się do zaistniałych, nowych warunków jej życia osobistego i zawodowego.

Zaznaczyć należy, iż pojęcie krzywdy obejmuje nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpienia psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

W tym miejscu podkreślić trzeba, że zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Oczywiście jest, że zasądzając zadośćuczynienie Sąd winien się kierować zasadą umiarkowanej wysokości omawianego roszczenia. Nie może ona jednak oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości jak zdrowie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13-12-2007 r., I CSK 384/07 czy też wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 01-02-2005 r., III APa 9/04). W rozpoznawanej sprawie wielkość odniesionych przez powódkę cierpienia psychicznych i fizycznych jest dość znaczna, czego potwierdzeniem jest nagromadzenie negatywnych dla niej skutków w postaci trwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 3 %.

Mając na względzie wszystkie wyżej wskazane okoliczności, w tym kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i zasadę jego umiarkowanej wysokości, dotychczasowy sposób życia powódki, jej wiek, rozmiar doznanych cierpienia fizycznych i psychicznych, w tym trwałość następstw zdarzenia, rokowania na przyszłość, obniżenie jakości życia po wypadku z dnia 25 marca 2015 r., Sąd uznał, że kwotą zadośćuczynienia odpowiednią dla powódki w realiach niniejszej

sprawy była kwota 8.000 zł Wszystkie te okoliczności usprawiedliwiają przyznanie powódce zasądzonej sumy zadośćuczynienia pieniężnego. Wysokość przyznanego odszkodowania nie jest wygórowana i odpowiada krzywdzie rzeczywiście przez powódkę doznanej.

Niezasadne są zarzuty pozwanego, iż powódka przyczyniła się do szkody z uwagi na nieodbycie wizyt u specjalisty z zakresu psychologii, psychiatrii. Jednakże powódka udowodniła, że krótko po wypadku powódka zgłosiła do psychologa, tj. w dniach 29 czerwca 2015 r. i 21 września 2015 r. z uwagi na lęk, niepokój i płaczliwość związane z wypadkiem, a także strach przed jazdą samochodem. Zarzuty pozwanego w tym zakresie należy uznać zatem za bezpodstawne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.). Powódka zgłosiła szkodę pismem z dnia 24 kwietnia 2015 r., które pozwana odebrał w dniu 4 maja 2015 r. Strona pozwana była obowiązana do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody, w związku z czym 4 czerwca 2015 r. zobowiązane stało się wymagalne.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę powodową składały się: opłata od pozwu w kwocie 400 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na opinię biegłego w kwocie 900 zł.

Zgodnie z art. 288 kpc, biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę. Natomiast, jak stanowi przepis art. 89 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623), biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii (ust. 1).

Zgodnie z art. 89 ust. 2 ustawy wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę ustala się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebne do wydania opinii, czas i nakład pracy, a wysokość wydatków – na podstawie złożonego rachunku.

Na mocy art. 89 ust. 3 w/w ustawy wynagrodzenie biegłych oblicza się według stawki wynagrodzenia za godzinę pracy albo według taryfy zryczałtowanej określonej dla poszczególnych kategorii biegłych ze względu na dziedzinę, w której są oni specjalistami. Podstawę obliczenia stawki wynagrodzenia za godzinę pracy i taryfy zryczałtowanej stanowi ułamek kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa. Kwotą bazową jest z kolei odpowiednio kwota określona przez ustawę budżetową dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, która obecnie wynosi 1 789,42 zł (Dz. U. 2017 r. poz. 108 art.9 ust.1 pkt 2a ustawy budżetowej).

W ocenie Sądu wniosek biegłej o przyznanie jej wynagrodzenia w kwocie wskazanej w przedłożonym przez nią rachunku zasługiwał na uwzględnienie w całości, ponieważ wysokość żądanego wynagrodzenia jest adekwatna do ilości czasu przeznaczanego przez biegłą na udział w czynnościach sądowych, a wysokość wynagrodzenia, którego biegła domagała się zgodnie z przedłożonym rachunkiem za każdą rozpoczętą godzinę pracy nie przekracza maksymalnej dopuszczalnej wysokości stawki godzinowej.

O punkcie III wyroku sąd orzekł mając na uwadze treść art. 113 w zw. z art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) – na kwotę 1.037,26 zł składają się: 16,78 zł (k. 191); 97,17 zł (k. 218); 45,97 zł (k. 231); 387,40 zł (k. 239); 344,19 zł (k. 255) i 145,75 zł (k. 272).

Z:

1. **WYPIĄĆ WYROK I PROTOKÓŁ PUBLIKACJI Z I TOKU I WSZYĆ DO WŁAŚCIWEGO TOMU AKT !!!!!;**

2. Odnutować;

3. Doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;

4. K.. 14 dni.